



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyně Mgr. Marcelou Uhříčkovou ve věci

žalobce: **B. V. V.**, narozený X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. bytem X

zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vyšehradská 415/9, 128 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 8. 2. 2024, č. j. OAM-62/ZA-ZA11-HA15-2024,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 14. 3. 2024, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) s odůvodněním, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze z ekonomických důvodů.

Obsah podání účastníků

2. Žalobce namítá, že žalovaný porušil § 2 odst. 2 a 4, § 3 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žádost neposoudil v souladu

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

se zákonem, nedostatečně zjistil skutkový stav věci a napadené rozhodnutí řádně nezduvodnil. Žalobce má za to, že žalovanému přestřel „azylový příběh“ signalizující, že by žalobce po svém návratu do země původu mohl být pronásledován nebo vystaven nebezpečí vážné újmy. Při letmé interpretaci pohovoru sice bylo možné nabýt dojmu, že žalobce uváděl jen ekonomické důvody, avšak dle žalobce z jeho tvrzení prosvítala obava související s nečinností domovského státu, na nějž se nemůže obrátit v souvislosti s řešením svých dluhových potíží. Žalobce má obavy spojené s absencí právní úpravy řešící insolventi a následných postihů, které mohou vyvolat strach z pronásledování. Během pohovoru naznačil také obavy z věřitelů v případě nedodržení dohody s nimi uzavřené. Správní spis však neobsahuje žádný podklad související se skutečnostmi, na něž žalobce poukazoval při pohovoru, tj. podklad související s následky nesplacených dluhů, případně s postihy ze strany soukromých osob, před nimiž mu jeho domovský stát nebude schopen poskytnout ochranu. Ze žalovaným obstaraných pokladů nevypývá, že by oběti dluhového pronásledování měly ve Vietnamu zaručenou ochranu a že by Vietnam potíral takové jevy. Nebylo přitom na žalobci coby žadateli o mezinárodní ochranu, aby svá tvrzení prokazoval. Nepřímé náznaky žalobce týkající se pasivity státu a klientelismu (případně korupce) byly též azylově relevantní. Žalobce poukazuje i na to, že ve správním řízení nebyl dostatečně seznámen s podklady pro vydání napadeného rozhodnutí. Protože nebylo rozhodováno na základě úplně zjištěného skutkového stavu věci, bylo napadené rozhodnutí vydáno předčasně.

3. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Žalovaný vzal do úvahy skutečnosti tvrzené žalobcem a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o zemi žalobcova původu. Skutkový stav věci dostatečně zjistil a napadené rozhodnutí patřičně zdůvodnil. Důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu byly ekonomické. Žalobce netvrdil žádné skutečnosti svědčící o možném pronásledování nebo o nebezpečí vzniku vážné újmy. Svou žádostí se žalobce snažil pouze oddálit, zmařit či znemožnit správní vyhoštění.

Podstatný obsah správního spisu

4. Žalobce dne 15. 1. 2024 podal žádost o mezinárodní ochranu a dne 18. 1. 2024 ke své žádosti sdělil, že je vietnamským státním příslušníkem, bez náboženského vyznání a bez politického přesvědčení, je ženatý s Vietnamkou a má tři děti. V prosinci 2019 přiletěl do Rumunska a dne 15. 11. 2023 vstoupil do České republiky. Disponoval rumunským pracovním vízem. O mezinárodní ochranu dříve nežádal a je zcela zdravý. Ve své vlasti nikdy neměl problémy se zákonem. Za důvod žádosti o mezinárodní ochranu označil to, že má ve Vietnamu dluhy a příjmy v Rumunsku byly nízké. Uvedl, že by chtěl pracovat v České republice, aby mohl splácet dluhy ve své vlasti.
5. Se žalobcem byl dne 18. 1. 2024 proveden také pohovor, při kterém vypověděl, že ve Vietnamu pracoval na poli a choval zvířata. Jeho dluh vznikl proto, že si půjčil peníze na chování zvířat, s nimiž chtěl podnikat. Cena za prodej zvířat však byla nižší než krmivo a jiné náklady. Maso musel prodávat pod cenou. Ve Vietnamu by si práci našel, ale jeho příjem by nepostačoval ke splácení půjčky. Peníze si půjčil částečně od rodiny a částečně od soukromých věřitelů. Na otázku, zda momentálně zvládá splácet, žalobce odpověděl, že v současné době nesplácí. Problémy s věřiteli kvůli tomu nemá, neboť jsou domluveni a „není problém“. Konstatoval, že aktuálně dluží cca 500 000 Kč. V České republice nemá žádné příbuzné. Ve své vlasti neměl problémy se státními orgány či s bezpečnostními složkami a neměl ani problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti

k sociální skupině či politickému přesvědčení. Konstatoval, že v případě návratu do vlasti, nemá obavu z ničeho, jen z ekonomických problémů. Závěrem sdělil, že by tady chtěl zůstat, aby mohl pracovat.

6. Součástí správního spisu je mj. vlastní rešerše žalovaného ze dne 14. 6. 2023 o Vietnamu s názvem *Bezpečnostní a politická situace v zemi – vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv*, podle níž je Vietnamská socialistická republika autoritářským státem, v němž vládne komunistická strana a který je členem Organizace spojených národů, (byť umožňuje uložení trestu smrti za 18 trestných činů, jakými jsou velezrada, špionáž, terorismus, vražda či znásilnění dítěte), jehož Ústava zaručuje svobodný pohyb, cestování do zahraničí i emigraci, a kde aktuálně neprobíhá občanská válka ani konflikt s jinou zemí.
7. Žalobce byl dne 1. 2. 2024 předvolán k seznámení se s podklady pro vydání napadeného rozhodnutí. Dle protokolu ze dne 7. 2. 2024 se žalobce tohoto dne dostavil k žalovanému. S podklady se však seznámit nechtěl ani se k nim nechtěl vyjádřit. Doplnění podkladů nenavrhoval.
8. Žalovaný následně vydal napadené rozhodnutí o zamítnutí žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Dle žalovaného bylo v průběhu správního řízení objasněno, že žádost byla podána z ekonomických důvodů, neboť žalobce chce v České republice pracovat, aby mohl splácet dluhy, které má ve své vlasti. Jiné důvody pro odchod a pro podání žádosti žalobce neuvedl a současně netvrdil žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být v zemi původu vystaven pronásledování z azylově relevantních důvodů. Netvrdil ani žádné skutečnosti podřaditelné pod vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný proto žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou, přičemž s ohledem na § 16 odst. 3 zákona o azylu neposuzoval, zda žalobce splňoval důvody pro udělení azylu dle § 13 a § 14 zákona o azylu nebo pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
10. V souladu s § 32 odst. 9 zákona o azylu soud při posuzování žaloby ve věci mezinárodní ochrany zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jedná-li se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy; v tomto rozsahu není soud vázán žalobními body. Mají-li takové skutečnosti vliv na rozhodnutí správního orgánu ve věci samé, soud napadené rozhodnutí zruší a věc vrátí k dalšímu řízení žalovanému. Žalobce nicméně v soudním řízení netvrdil existenci nových důležitých skutečností, které by nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí, a ani soudu není existence takových nových skutečností známa. Proto žalobu posoudil v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích uplatněných žalobních bodů.
11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalovaný výslovně sdělil, že s tímto procesním postupem souhlasí. Žalobce se k výzvě soudu podle druhé věty citovaného ustanovení nevyjádřil, pročez měl soud za to, že i jeho souhlas byl dán.

Posouzení věci krajským soudem

12. Soud shledal, že žaloba není důvodná.
13. Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany *neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma* podle § 14a, a zároveň *uvádí pouze ekonomické důvody* (zdůrazněno soudem).
14. Podle § 16 odst. 3 věty první zákona o azylu, jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b.
15. Jediné důvody, které žalobce uváděl v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, byly čistě ekonomické. Žalobce v roce 2019 odcestoval z Vietnamu do Rumunska na základě pracovního víza. Do České republiky přicestoval v roce 2023 s tím, že by zde chtěl zůstat a pracovat. Uvedl, že ve Vietnamu má dluh, který aktuálně nesplácí, a že jeho rumunský výdělek byl nízký. K dotazu žalovaného též sdělil, že v případě návratu do země svého původu má strach pouze z ekonomických problémů. Soud tak s ohledem na tyto skutečnosti ve shodě se žalovaným dospívá k závěru, že žalobcova motivace k podání žádosti o mezinárodní ochranu byla pouze ekonomická.
16. Žalobce současně ve správním řízení nesdělil žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohl být ve Vietnamu vystaven pronásledování za uplatňování politických práv a svobod

nebo že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů (§ 12 zákona o azylu). Při pohovorech ostatně výslovně uvedl, že nevyznává žádné náboženství, není politicky aktivní, ve Vietnamu neměl žádné problémy se státními orgány, nebyl tam trestně stíhán ani nebyl vystaven pronásledování z výše citovaných (azylově relevantních) důvodů. S výjimkou ekonomických problémů se ničeho neobával.

17. Žalobce ve správním řízení neuvedl ani žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mu ve Vietnamu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Pouze z toho, že si v České republice chtěl vydělat peníze na úhradu dluhu u soukromých věřitelů, přitom žalovaný nemohl za žalobce dovozovat, že by mohl být po svém návratu vystaven násilí či jinému nezákonnému jednání ze strany nestátních subjektů, před nimiž by mu stát nemusel být ochoten či schopen poskytnout ochranu. Pro to, aby žalovaný ve správním řízení rozvíjel úvahy tohoto typu a opatřoval podklady, žalobce svým obecným tvrzením o dluhu vůbec nezavdal příčinu (v tomto kontextu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č. j. 3 Azs 156/2004-43, nebo usnesení téhož soudu ze dne 11. 3. 2020, č. j. 2 Azs 279/2019-45). To platí tím spíše v situaci, kdy žalobce uvedl, že s věřiteli nemá žádný problém navzdory tomu, že svůj dluh aktuálně nesplácí, neboť je s nimi domluven. Není přitom pravdou, že by žalobce během pohovoru naznačil jakékoli obavy z věřitelů v případě nedodržení dohody s nimi uzavřené. Na obavy spojené s tvrzenou absencí právní úpravy řešící insolventci osob či na klientelismus nebo korupci žalobce rovněž ani náznakem nepoukazoval. Za těchto okolností nelze žalovanému s úspěchem vytýkat, že se těmito skutečnostmi sám nezabýval a že k nim neopatřil žádné podklady. Břemeno

tvrzení totiž stíhalo žalobce a žalovaný neměl povinnost hodnotit v řízení jiné skutečnosti než ty, které žalobce uváděl, či za něj azylově relevantní důvody dokonce domýšlet (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41).

18. S ohledem na to, že žalobce ve správním řízení neuvedl žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by mohl být v zemi svého původu pronásledován ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo že by mu tam po návratu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a téhož zákona, a naopak sdělil pouze ekonomické důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu, žalovaný postupoval správně, když jeho žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu bez toho, aby zvláště zkoumal případné důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Vzhledem k tomu, o jaké důvody a tvrzení žalobce opřel svou žádost, žalovaný obstaral dostatečné podklady pro vydání napadeného rozhodnutí, kteréžto též dostatečně odůvodnil.
19. Se žalobcem nelze souhlasit ani v tom, že ve správním řízení nebyl řádně seznámen s podklady pro vydání napadeného rozhodnutí. Ze správního spisu je totiž zjistitelné, že žalovaný zaslal žalobci výzvu ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, prostřednictvím které mu dal možnost seznámit se s podklady. Žalobce se následně na pracoviště žalovaného sice dostavil, avšak možnosti nahlédnout do podkladů, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění nevyužil. Procesnímu postupu žalovaného za těchto okolností není co vytknout.
20. Nad rámec nutného odůvodnění soud dodává, že dle ustálené judikatury strach z ekonomických obtíží, problémů s obživou a z nemožnosti splácet dluhy po návratu do země původu nelze bez dalšího vnímat jinak, než jako důvody ekonomické, které bez toho, aby k nim přistoupila další zvláštní okolnost, nepostačují k udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54). Ani porušování hospodářských, sociálních a kulturních práv, jejichž požívání je do značné míry závislé na stupni ekonomické vyspělosti příslušné země, nečiní ze žadatele uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a není důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé (rozsudek téhož soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 5 Azs 116/2004-64). Ekonomické obtíže samy o sobě k udělení mezinárodní ochrany nestačí (viz usnesení Nejvyššího správního

soudu ze dne 25. 9. 2023, č. j. 5 Azs 51/2023-29, ze dne 2. 3. 2023, č. j. 7 Azs 301/2022-39, nebo ze dne 14. 9. 2021, č. j. 4 Azs 78/2021-30).

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

21. Vzhledem k tomu, že žalobní body nebyly důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
22. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, náhradu nákladů řízení nepožadoval a netvrdil, že by mu vznikly nějaké náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud proto žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Nejvyšší správní soud však kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 3. května 2024

Mgr. Marcela Uhříčková v. r.
samosoudkyně